

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 828/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok łączny Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 20 października 2023 r. sygn. akt II K 805/23			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
oskarżyciel posiłkowy			
oskarżyciel prywatny			
obrońca			

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
inny		
1.3. Granice zaskarżenia		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
na korzyść na niekorzyść	w całości	
w części	co do winy	
co do kary		
	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	

	<p>art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
	<p>brak zarzutów</p>	

1.4. Wnioski				
uchylenie	zmiana			
2. USTALENIE FAKTÓW W ZWIĄZKU Z DOWODAMI PRZEPROWADZONYMI PRZEZ SĄD ODWOŁAWCZY				
2.1. Ustalenie faktów				
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.2. Ocena dowodów				
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW I WNIOSKÓW</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzuty;</p>		
	<p>Zgłoszony w apelacji <u>skazanego</u> zarzut: 1. naruszenia prawa do obrony poprzez uniemożliwienie skontaktowania się z obrońcą z urzędu i „skonsultowania co do sprawy” przed rozprawą wobec tego, że zawiadomienie o jego wyznaczeniu zostało doręczone</p>	<p>zasadny częściowo zasadny niezasadny zasadny częściowo zasadny niezasadny zasadny częściowo zasadny niezasadny</p>	

skazanemu dopiero po wydaniu wyroku;

Zgłoszone w apelacji obrońcy zarzuty:

2. obraży prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 kpk poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego, polegającą na niewystarczającym uwzględnieniu pozytywnej prognozy kryminologicznej co do skazanego oraz nie wzięciem pod uwagę właściwości i warunków osobistych sprawcy, jego poprawnego zachowania podczas pobytu w zakładzie karnym, co poskutkowało wymierzeniem wyroku łącznego w wymiarze 4 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności i kary grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 10 złotych jedna stawka;

3. rażącej niewspółmierności kary łącznej, wymierzonej przy zastosowaniu wadliwych kryteriów jej wymiaru, nie uwzględniając w

	<p>należyтым stopniu związku przedmiotowego czynów objawiających się bliskością czasową czynów, które stały się podstawą orzeczenia kary pozbawienia wolności, jak również nieuwzględniającym okoliczności dotyczących osoby skazanego, a mających wpływ na wysokość wymierzonej kary.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Ad. 1</p> <p>Zgodnie z treścią przepisu art. 573 § 2 kpk stawiennictwo osobiste skazanego na rozprawę w przedmiocie wyroku łącznego nie jest obowiązkowe, chyba że sąd postanowi inaczej. W przypadku skazanego pozbawionego wolności, którego obecność na rozprawie nie jest obowiązkowa stosuje się odpowiednio przepis art. 451 kpk. Sąd na wniosek</p>			

oskarżonego
pozbawionego
wolności sąd
zarządza
sprowadzenie go
na rozprawę, chyba
że uzna za
wystarczającą
obecność obrońcy.
W przypadku gdy
sąd nie zarządza
jego sprowadzenia, a
nie ma on obrońcy,
obrońca zostaje
mu wyznaczony z
urzędu.

W niniejszej sprawie
udział obrońcy z
urzędu w rozprawie
przed Sądem I
instancji został
zapewniony, a
obecność skazanego
nie była
obowiązkowa.

Naruszenie
przepisów
postępowania
podnoszone przez
skazanego, a
polegające na
niepoinformowaniu
go w porę o
wyznaczeniu dla
niego konkretnego
obrońcy z urzędu
i tym samym
braku możliwości
nawiązania z nim
kontaktu samo w
sobie nie stanowi
jeszcze powodu do
uchylenia wyroku
Sądu I instancji
w postępowaniu
odwoławczym.

Przypomnienia
wymaga bowiem,
że brak kontaktu

z obrońcą i
niemożność
uzgodnienia np.
linii obrony można
rozpatrywać jedynie
jako uchybienie,
które mogło co
najwyżej mieć wpływ
na treść wyroku, a
więc jako uchybienie
o charakterze
względnej przesłanki
odwoławczej, a nie
przesłanki
bezwzględnej z art.
439 § 1 pkt 10 kpk.

Analiza akt sprawy
wskazuje, że
obrońca
ustanowiona dla
skazanego brała
czynny udział w
postępowaniu o
wydanie wyroku
łącznego. W
szczegółności zaś,
niezwłocznie po
jej wyznaczeniu
zapoznała się z
aktami
postępowania,
uczestniczyła w
rozprawie głównej,
a następnie wniosła
apelację od tego
wyroku na korzyść
skazanego,
zarzucając, zgodnie
z jego wolą, rażącą
niewspółmierność
orzeczonej wobec
niego kary łącznej.
Poza tym, skazany
osobiście
uczestniczył w
rozprawie
odwoławczej i miał
możliwość
wykazania swoich

racji, a nadto rozprawa ta odbyła się z udziałem jego obrońcy. W świetle tych okoliczności nie sposób twierdzić zasadnie, że obrona skazanego miała charakter „iluzoryczny” przez co jego prawo do obrony zostało w istotny sposób naruszone.

Ponadto, skazany w swojej apelacji w najmniejszym stopniu nie wykazał aby zarzucane uchybienie mogło mieć wpływ na treść orzeczenia. Mając zaś na względzie podniesione już wcześniej uwagi w niniejszej sprawie na próżno doszukać się ewentualnego hipotetycznego związku pomiędzy uchybieniem, a treścią zaskarżonego orzeczenia. Nie zawsze przecież naruszenie przepisów procesowych odbija się negatywnie na treści orzeczenia. Mogą zaistnieć uchybienia, które jednak nie mają takiego wpływu. W toku postępowania odwoławczego sam skazany przedstawił swoje stanowisko oraz miał także - jak już powiedziano

- zagwarantowaną obronę przed Sądem II instancji. Skazanemu zatem zostało w pełni zagwarantowane prawo do obrony w aspekcie materialnym jak i formalny, a Sąd odwoławczy w takiej sytuacji miał obowiązek rozpoznać apelację w granicach stawianych w niej zarzutów i ewentualnie uzupełnić w niezbędnym zakresie postępowanie dowodowe, a w przypadku uznania wymierzonej skazanemu w pierwszej instancji kary za zbyt surową, tę karę złagodzić (por. wyrok Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 30 maja 2023 r. III KS 81/22).

Ad. 2 i 3

Sąd I instancji prawidłowo objął węzłem kary łącznej jednostkowe kary pozbawienia wolności oraz grzywny ze spraw Sądu Rejonowego w Radomsku II K 641/22 oraz II K 359/22. Kary bowiem z wymienionych

spraw zostały
prawomocnie
orzeczone po 24
czerwca 2020 roku
(por. art. 81 ust.
2 ustawy z dnia
19 czerwca 2020
r. o dopłatach
do oprocentowania
kredytów
bankowych
udzielanych
przedsiębiorcom
dotkniętym
skutkami COVID-19
oraz o
uproszczonym
postępowaniu o
zatwierdzenie
układu w związku
z wystąpieniem
COVID-19 Dz.U.
z 2020 r. poz.
1086), a poza
tym przestępstwa za
które je wymierzono
pozostały w
zbiegu realnym.

Granice łącznych kar
kształtowały się od
3 lat i 7 miesięcy
pozbawienia
wolności do 5
lat pozbawienia
wolności oraz od 151
stawek dziennych
grzywny do 300
stawek dziennych
grzywny. Orzeczonej
zatem przez Sąd
Rejonowy kary
łącznej 4 lat
i 2 miesięcy
pozbawienia
wolności oraz
grzywny w
wysokości 200
stawek dziennych po
10 złotych nie sposób

uznać jako rażąco surowych.

Sąd I instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w ferowaniu wyroku, w tym kształtowaniu wymiaru kary. Rolą zaś Sądu odwoławczego w tym zakresie jest kontrola, czy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego zasadę sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się zaakceptować.

Ustawa traktuje jako podstawę odwoławczą tylko taką niewspółmierność kary, która ma charakter rażący (art. 438 pkt 4 kpk), a która zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można byłoby przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w

następstwie
prawidłowego
zastosowania w
sprawie dyrektyw
wymiaru kary.

Zastosowana przy
wymiarze kary
łącznie zasada
mieszana w
należyтым stopniu
uwzględnia dość
bliski związek
czasowy i
przedmiotowy
przestępstw, które
były skierowane
przeciwko mieniu
oraz prognozę
penitencjarną
skazanego.

Dotychczas
orzekane już wobec
A. L. kary nie
przyniosły żadnych
rezultatów wobec
niego, gdyż powrócił
on do popełniania
przestępstw tego
samego rodzaju.
Ponadto, w świetle
informacji o
karalności skazany
jest sprawcą wysoce
niepoprawnym, gdyż
był już wcześniej
pięciokrotnie karany
(za czyny z art. 158
§ 1 kk, art. 190 §
1 kk, art. 207 § 1
kk, art. 280 § 1
kk i art. 284 kk).
Z opinii Dyrektora
Zakładu Karnego
wynika co prawda,
że skazany ukończył
leczenie odwykowe
oraz wyraził zgodę
na ponowną terapię
i był pięciokrotnie

nagradzany, ale z drugiej strony A. L. już czwarty raz jest umieszczany w warunkach izolacji penitencjarnej oraz nie prezentuje krytycznego stosunku wobec popełnionych przestępstw. W związku z tym, względy zapobiegawcze oraz potrzeba społecznego oddziaływania sprzeciwiały się temu aby karę łączną orzekać w oparciu o zasadę pełnej absorbcji. Należało zaś zastosować zasadę mieszaną jednakże bardzo silnie do niej zbliżoną.

Uporczywość bowiem skazanego w łamaniu porządku prawnego i bezkrytyczna postawa wobec popełnionych czynów z pewnością nie powinny go premiować.

Pozytywne natomiast okoliczności wynikające z opinii o skazanym zostały w należyty sposób uwzględnione przy wymiarze kar łącznych.

W odniesieniu do wyroków opisanych w punktach I –

V wyroku Sądu I instancji wydany został prawomocny wyrok łączny Sądu Rejonowego w Radomsku z 4 stycznia 2019 roku sygn. akt II K 586/18, który w odniesieniu do nich tworzy powagę rzeczy osądzonej. Poza tym, orzeczona na jego mocy kara łączna pozbawienia wolności została w całości wykonana, a kolejne skazania dotyczyły czynów mających miejsce w czasie późniejszym. Nie ma zatem podstaw do tego, aby w zakresie powyższych kar ponownie orzekać karę łączną.

Wniosek

O zmianę wyroku poprzez orzeczenie wobec skazanego kary łącznej w dolnej granicy ustawowego jej wymiaru.

zasadny
 częściowo zasadny
 niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Z uwagi na to, że zarzuty okazały się niezasadne, a brak było podstaw do zmiany wyroku

poza granicami zaskarżenia wyrok sądu I instancji należało utrzymać w mocy.	
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot utrzymania w mocy
Całość zaskarżonego wyroku łącznego.	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
Omówiono w punkcie 3.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	

	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięzłe o powodach zmiany			
5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		art. 439 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem			

szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. KOSZTY PROCESU		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2	Mając na uwadze orzecznictwo	
3	Trybunału Konstytucyjnego	

(uznające za niekonstytucyjne różnicowanie wysokości stawek pomiędzy obroną z wyboru, a pomocą prawną świadczoną z urzędu) o zwrocie kosztów obrony udzielonej niniejszej sprawie oskarżonemu ex officio Sąd orzekł na podstawie § 2 pkt 1 i 2 oraz § 4 ust. 1 - 3 i § 17 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2019 poz. 18) w zw. z § 11 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 z późn. zm.).

W oparciu natomiast o art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk, Sąd zwolnił oskarżonego od opłaty i obowiązku zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym

	<p>uznając, że ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe ze względu na jego aktualną sytuację majątkową. Skazany nie posiada bowiem żadnego majątku, a obecnie jest pozbawiony wolności i choć co prawda jest zatrudniony odpłatnie, to jednak z jego wynagrodzenia jest prowadzona egzekucja.</p>	
7. PODPIS		

Załącznik do formularza UK 2

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	skazany
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość zaskarżonego wyroku
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
na korzyść na niekorzyść	w całości
w części	co do winy
co do kary	

	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia
1.3.2. Podniesione zarzuty	
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji	
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu
	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia
	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia
	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka
	art. 439 k.p.k.
	brak zarzutów
1.4. Wnioski	
uchylenie	zmiana

Załącznik do formularza UK 2

1.3. Granice zaskarżenia	
---------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	obrońca
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość zaskarżonego wyroku
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
na korzyść na niekorzyść	w całości
w części	co do winy
co do kary	
	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia
1.3.2. Podniesione zarzuty	
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji	
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu
	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia
	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia
	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka
	art. 439 k.p.k.
	brak zarzutów
1.4. Wnioski	
uchylenie	zmiana